

**

Lancar's Jeugdijaren in het Vishnuh- Genootschap

(De Koning-krijger van Vishnuh)

NIET-RELIGIEUS GENOOTSCHAP

De Koning-Krijger van Vishnuh

Lancar's Jeugdijaren in het Vishnuh- Genootschap

(De Koning-krijger van Vishnuh)

Auteur: Vishnuh-Genootschap

Colofon

Auteurs: Vishnuh-Genootschap

Adhipati: R.R. Purperhart

Putuh Agheng: Attie Dotinga

ISBN: 9789403738437

© Copyright: Vishnuh-Genootschap

Copyright: R.R. Purperhart/ Lancar Ida-Bagus

© Bibliografie, foto's en Illustraties Vishnuh-Genootschap

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt middels druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

© All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the written permission of the publisher.

De Koning-Krijger van Vishnuh

NIET-RELIGIEUS GENOOTSCHAP

De koning-krijger van Vishnuh

Inhoud

Proloog.....	11
De Koning-Krijger van Vishnuh.....	11
De Gurubesar Lancar Ida-Bagus.....	15
De basisschool	23
Juffrouw Annie	28
Een lekker maaltje.	49
De pastoor.....	55
De nieuwe Pastoor.....	67
Kindermishandeling.	77
De Chinese leraar met losse handen.....	86
De Babhatan (= oproep tot oorlog) werd aangekondigd. ..	105
De negerjongen had de verkeerde voor zich.	125
Wong Ireng.	144
De Bakroe en de Yorka	161
Geloof in kracht, kennis en begrip.....	187
Pencak-Silat.	205
Kortom;	208
De verhalen van het verleden.	217
Onderdeel van de geschiedenis.....	219
De laatste klas van de basisschool	228
Op de Mulo.	245

Wat hier aan vooraf ging.....	257
Ze werd verliefd op de jongen die haar liefde niet beantwoordde.....	271
Het eindexamen.....	289
Adhipa de Koning-krijger.	300
.....	316
Slotwoord.	317

De koning-krijger van Vishnuh

Proloog

De Koning-Krijger van Vishnuh

De Koning-Krijger van Vishnuh en het Vishnuh-Genootschap: Een Erfenis van Hoop, Kracht en Leiderschap

Het Vishnuh-Genootschap is een eeuwenoude gemeenschap, geworteld in saamhorigheid, vertrouwen, en veiligheid. Dit genootschap ontstond zo'n 9000 jaar geleden op Sri Lanka rond een man van vlees en bloed die zichzelf Vishnuh noemde. In het Sanskriet betekent Vishnuh "jezelf," "alleenstaande," of "het individu." Deze authentieke man trok mensen aan die ontevreden waren met hun toenmalige leefomstandigheden. Zonder het te verlangen, werd hij hun leider en leidde hen naar een vreedzaam leven in de jungle, ver van de normen die hen hadden beperkt.

Een centraal figuur binnen het Vishnuh-Genootschap is de **koning-krijger van Vishnuh**, ook wel bekend als de "Heilige Strijder." Dit legendarische personage belichaamt de hoogste staat van fysieke, mentale en spirituele balans. De koning-krijger was niet zomaar een veroveraar, maar eerder een beschermer en spirituele leider, die zijn volk met mededogen en onwrikbare discipline leidde. Deze titel was voorbehouden aan personen die bewezen

De koning-krijger van Vishnuh

hadden zowel de fysieke als spirituele vaardigheden van Vishnuh te belichamen.

De oorsprong van de koning-krijger ligt in de vroege dagen van het genootschap, toen Vishnuh zelf de rol van leider en beschermer op zich nam. Hij leidde zijn volgers naar veiligheid in de onherbergzame jungle van Sri Lanka en beschermde hen tegen bedreigingen. Vishnuh stond bekend om zijn uitzonderlijke kennis van overlevingsstrategieën en gevechtskunst, zoals **Pencak-Silat**, een vechtstijl geïnspireerd door het gedrag van dieren zoals tijgers, apen, en adelaars. Deze technieken waren niet alleen gericht op fysieke verdediging, maar dienden ook als middel om innerlijke rust en balans te bereiken.

Wat de koning-krijger onderscheidde van andere leiders, was zijn diepe spirituele verbondenheid. Hij streed niet alleen met fysieke kracht, maar was ook toegewijd aan gerechtigheid en de bescherming van het leven. De titel werd door de eeuwen heen doorgegeven aan degenen die de wijsheid en kracht van Vishnuh in zich droegen. De koning-krijgers wisten dat de grootste strijd niet op het slagveld werd geleverd, maar in de ziel van de mens. Ze kozen vaak voor vreedzame oplossingen en gebruikten geweld enkel als laatste redmiddel om hun volk te beschermen.

Vishnuh introduceerde ook de **Kunci Batin**, een techniek om het zelfherstellend vermogen van het lichaam te stimuleren door middel van ademhalingstechnieken, Javaanse drukpuntenleer en kruidenkunde. Deze methoden ondersteunden zowel het fysieke welzijn als de spirituele groei van de gemeenschap. Door deze leefregels konden de leden van het genootschap zich vrij ontplooien.

Na hun vertrek uit de Indische Archipel vond het genootschap, na een barre tocht over de Indische Oceaan en via Afrika, een nieuw thuis in de jungle van Zuid-Suriname. De huidige **Gurubesar** (leider en erfgenaam) leidt het genootschap volgens dezelfde principes van veiligheid, vertrouwen en medeleven die Vishnuh destijds heeft geïntroduceerd. In 1979 bracht hij de erfenis van Vishnuh naar Nederland en de rest van de wereld, om de rijke kennis en wijsheid te delen als een liefdevol geschenk.

Net zoals de koning-krijgers van weleer, leidt de huidige Gurubesar **Lancar Ida-Bagus** het Vishnuh-Genootschap met integriteit, verantwoordelijkheid, en toewijding. Hij inspireert zijn volgelingen om niet alleen voor zichzelf te zorgen, maar ook voor elkaar. Het aantal leden is gegroeid tot meer dan 9000, verspreid over Nederland en andere delen van de wereld, die genieten van de wijze begeleiding van hun Gurubesar.

Het Vishnuh-Genootschap is geen sekte, aangezien er geen geloof in goden is. Het draait om zorg voor elkaar, saamhorigheid, en het delen van wat men heeft. Iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen leven en wordt gestimuleerd om trouw te blijven aan zichzelf. De kracht van authentiek zijn en in vrede leven met elkaar vormt de kern van het genootschap.

In essentie symboliseert de koning-krijger de ultieme eenheid van kracht, wijsheid en spiritualiteit. Deze erfenis leeft voort in de huidige generatie, waarbij de Gurubesar zijn gemeenschap blijft leiden met dezelfde waarden van gerechtigheid, medeleven en spirituele kracht.

De Gurubesar Lancar Ida-Bagus

‘De geschiedenis van Lancar begon droevig. Hij werd door zijn biologische ouders te vondeling gelegd in Paramaribo, onder de beschutting van een theater, waar zijn grootouders hem vonden en meenamen naar het zuiden en hem Lancar noemde.

Later kregen zijn ouders spijt en erkenden ze hem alsnog, waarbij ze hem de naam Roberto Rudie Purperhart gaven.

Ondanks het berouw van zijn ouders, weigerde het genootschap Lancar aan hen terug te geven. ‘Eenmaal weggegooid blijft weggegooid,’ redeneerde het genootschap. In hun ogen was Lancar nu eigendom van het Vishnuh-Genootschap, aangezien zij hem hadden gevonden en hij behoorde toe aan de eerlijke vinder. Deze standvastige houding van het Vishnuh-Genootschap weerspiegelde haar overtuiging dat ze de verantwoordelijkheid hadden om voor Lancar te zorgen en hem te beschermen, ongeacht de omstandigheden.

Wijselijk kozen de ouders ervoor om niet tegen het genootschap in te gaan en sloten ze de discussie. Ze begrepen de standvastigheid van het genootschap en de complexiteit van de situatie. Hoewel het voor hen moeilijk was om Roberto niet bij zich te hebben, erkenden ze de autoriteit van het genootschap en besloten ze om verdere confrontaties te vermijden. Hun beslissing om de

discussie te sluiten getuigde van hun bereidheid om vrede te bewaren en om te gaan met de situatie zoals die was.

Lancar (Roberto) groeide op in het Vishnuh-Genootschap, een omgeving die hem gevormd heeft tot wie hij nu is.

Naarmate Lancar opgroeide binnen het Vishnuh-Genootschap, werd hij blootgesteld aan de overtuigingen en praktijken van de gemeenschap. Het genootschap, geleid door zijn Opa en andere spirituele leiders, bood een omgeving van toewijding en discipline, maar ook van strikte regels en verwachtingen.

Lancar leerde de waarden van loyaliteit, spiritualiteit en gemeenschap kennen, maar tegelijkertijd begon hij ook vragen te stellen over de dogma's en beperkingen die door het genootschap aan haar leden werden opgelegd.

Terwijl hij zich verdiepte in de filosofische levensleer van het genootschap, begon Lancar de complexiteit van spiritualiteit en het geloof in de natuur te begrijpen.

Hij waardeerde de diepgang van de spirituele praktijken die hij beoefende, maar voelde ook een innerlijke drang om meer te verkennen en zijn eigen weg te vinden binnen het spectrum van geloof en overtuiging.

De rigide structuur van het genootschap begon hem te beklemmen, en hij verlangde naar meer vrijheid om zijn eigen spirituele reis te ondernemen.

Hij begon vragen te stellen, niet alleen aan de leiders van het genootschap, maar ook aan zijn opa toen hij nog leefde en zichzelf, over de aard van waarheid en het doel van zijn eigen zoektocht naar verlichting.

Hoewel Lancar diep respect had voor de tradities en geschiedenis van het genootschap, voelde hij de behoefte om zijn eigen weg te volgen en zijn eigen antwoorden te vinden.

Deze innerlijke tweestrijd bracht hem op een reis van zelfontdekking en groei, waarbij hij zijn eigen overtuigingen en waarden in twijfel trok en op zoek ging naar een dieper begrip van zichzelf en zijn plaats in de wereld.

Ondanks zijn loyaliteit aan het genootschap begon Lancar te verlangen naar een eigen identiteit en vrijheid buiten de grenzen van de Vishnuh-gemeenschap. Hij voelde een innerlijke drang om de wereld buiten de bekende kaders te verkennen en zijn eigen weg te vinden.

Deze innerlijke strijd werd aangemoedigd door de autoriteiten binnen het Vishnuh-Genootschap. Hij werd aangemoedigd om uitdagingen aan te gaan in zijn leven en het genootschap beloofde hem steun te bieden bij het ontdekken van zijn eigen waarheid.

Lancar besloot trouw te blijven aan de tradities en verwachtingen van het genootschap, maar daarnaast ook

zijn eigen pad te volgen en zijn eigen waarheid te ontdekken.

Dit markeerde het begin van een reis vol uitdagingen, zelfontdekking en groei voor Lancar.

Lancar was geen gewoon persoon; zijn achtergrond als Javaan bracht een diepgaande en intrigerende mix van tradities, gebruiken en vertellingen met zich mee.

Het Vishnuh-Genootschap, waar hij zijn leven begon, was een bruisende gemeenschap doordrenkt van levendige culturele invloeden. Hier ontplooi de hij zijn identiteit te midden van een smeltkroes van tradities, waarbij hij zowel de rijkdom als de uitdagingen van zijn erfgoed ervoer.

In het dorp zelf was diversiteit alomtegenwoordig, met mensen van diverse etnische achtergronden en geloofsovertuigingen die zij aan zij leefden.

De straten waren doordrongen van de geuren van exotische gerechten, gevuld met de klanken van verschillende talen en verweven met de ritmes van diverse muziekgenres.

Dit levendige weefsel van culturen vormde het decor van Lancar's jeugd, waarin hij leerde te navigeren tussen verschillende identiteiten en perspectieven.

Hoewel Lancar bekend stond om zijn veelzijdigheid en schijnbaar onuitputtelijke vaardigheden, droeg hij altijd een vleugje humor met zich mee. Het was alsof hij een glimlach met zich meedroeg die anderen aanstak. Zijn sociale aard en behulpzaamheid maakten hem geliefd bij iedereen die hem kende.

Zijn humor was als een verfrissende bries die door elke ontmoeting stroomde, en zijn vermogen om licht te brengen in elke situatie maakte hem een favoriet onder vrienden en bekenden. Of het nu ging om het vertellen van grappen tijdens bijeenkomsten of het bieden van een luisterend oor aan degenen die het nodig hadden, Lancar stond altijd klaar met een opbeurend woord of een hartelijke lach.

Zijn warmte en vriendelijkheid waren als een zonnestraal op een regenachtige dag, en ze lieten een blijvende indruk achter op iedereen die het geluk had om zijn pad te kruisen.

Lancar's humor was zo uniek en aanstekelijk dat het zelfs de meest sombere momenten kon verlichten. Zijn vermogen om licht te brengen in elke situatie maakte hem tot een onmisbare aanwezigheid in het leven van zijn vrienden en gemeenschap. Hij was niet alleen bekwaam en veelzijdig, maar ook een bron van vreugde en troost voor degenen om hem heen.

Zijn sociale vaardigheden en behulpzame aard gingen hand in hand met zijn humor, waardoor hij niet alleen geliefd was, maar ook bewonderd werd.

Of het nu ging om het organiseren van buurtbijeenkomsten, het ondersteunen van vrienden in moeilijke tijden, of gewoon het verspreiden van vreugde met zijn grappen en grollen, Lancar was altijd daar om anderen te laten glimlachen. Zijn aanwezigheid in het leven van mensen was als een baken van positiviteit te midden van de uitdagingen van het dagelijks leven.

Zijn vermogen om lichtheid te brengen, zelfs in de donkerste momenten, liet een blijvende erfenis achter die verder reikte dan woorden alleen.

Lancar's leergierigheid kende geen grenzen; hij blonk uit op school en verwierf kennis die zelfs de leraren verbaasde. Ondanks dat hij niet dagelijks naar school ging en zich afzijdig hield van de religieuze lessen, was zijn intellectuele nieuwsgierigheid onmiskenbaar.

Hij leek een natuurlijk talent te hebben om te absorberen en te begrijpen wat hem werd aangeboden, zelfs buiten de formele onderwijsinstellingen om. Zijn honger naar kennis bracht hem verder dan de grenzen van het klaslokaal.

Lancar kon vaak worden gevonden in de bibliotheek van het Vishnuh-Genootschap, verdiept in boeken die hij zelf had uitgekozen, en zijn interessegebieden reikten verder

dan wat traditionele onderwijsprogramma's boden. Zijn nieuwsgierigheid leidde hem naar uiteenlopende onderwerpen, van wetenschap tot geschiedenis, en hij nam actief deel aan zelfstudie om zijn horizon te verbreden.

Hoewel hij niet altijd deelnam aan de reguliere lessen, was zijn kennis en begrip van de wereld om hem heen opmerkelijk. Lancar leek een inherent vermogen te hebben om complexe concepten te begrijpen en toe te passen, waardoor hij vaak voorliep op zijn leeftijdsgenoten, zelfs zonder de formele educatieve structuur te volgen.

Naast zijn academische nieuwsgierigheid en zijn vermogen om zijn Oma onvermoeibaar te helpen op de sawa, had Lancar zeker ook zijn eigen streken. Onder zijn schijnbaar onschuldige voorkomen, school een avontuurlijke geest die niet bang was om af en toe wat grenzen te verleggen.

Hij was nieuwsgierig en experimenteerde graag, soms tot bezorgdheid van zijn ouders en leraren. Zijn stoute kanten kwamen vaak naar voren in zijn drang naar ontdekking en avontuur. Lancar was niet bang om risico's te nemen en af en toe de regels te overtreden, vaak gedreven door zijn verlangen naar opwindning en nieuwe ervaringen. Hoewel zijn streken soms voor problemen zorgden, waren ze ook een teken van zijn levendige geest en zijn

vastberadenheid om de wereld om hem heen te verkennen.

In 1969 trad Gerrit M. van Praag, een gerespecteerd Neerlandicus, toe tot het Vishnuh-Genootschap. Zijn diepgaande kennis van de Nederlandse taal, Europese geschiedenis en sociale wetenschappen maakte hem al snel tot een waardevol lid binnen de gemeenschap. Door zijn eruditie en betrokkenheid genoot hij groot respect onder de leden. Op verzoek van het genootschap kreeg Van Praag de eervolle taak om Roberto te onderwijzen in deze vakgebieden. Deze educatieve begeleiding werd beschouwd als een belangrijke investering in de toekomst van het genootschap, waarbij Van Praag's deskundigheid een cruciale rol speelde in de vorming van Roberto's intellectuele ontwikkeling. Dit initiatief weerspiegelde niet alleen het streven van het Vishnuh-Genootschap naar kennisdeling en educatie, maar ook de diepgewortelde toewijding van Van Praag aan het verspreiden van zijn kennis. Zijn rol ging verder dan enkel onderricht; het was een symbool van de brug die hij wilde slaan tussen diverse culturele en intellectuele tradities. Door zijn lessen droeg hij bij aan het bevorderen van wederzijds begrip, en creëerde hij een leeromgeving waarin respect voor verschillende perspectieven en achtergronden centraal stond. Zijn educatieve bijdrage versterkte zo niet alleen de intellectuele basis van het genootschap, maar ook de interculturele dialoog.

De koning-krijger van Vishnuh

De basisschool

Op zevenjarige leeftijd ging Lancar meteen naar de vierde klas van de basisschool buiten het Vishnuh-Genootschap. Dit was een uitzonderlijke beslissing, en er waren duidelijke afspraken gemaakt met het hoofd van de school, vooral gezien de recente dood van Lancar's opa, een belangrijke figuur in zijn leven. Deze nieuwe stap betekende een grote verandering voor Lancar. Tot dan toe had hij zijn hele jeugd binnen de beschermde omgeving van het genootschap doorgebracht, waar hij omringd was door vertrouwde gezichten en waarden. Nu stond hij voor de uitdaging van een bredere wereld, met nieuwe mensen, ideeën en verwachtingen.

De overgang naar de reguliere basisschool bracht verschillende uitdagingen met zich mee voor Lancar. Hij moest wennen aan een nieuwe omgeving, nieuwe klasgenoten en een ander onderwijssysteem. Het was een leerproces waarin hij zichzelf opnieuw moest uitvinden en zich moest aanpassen aan zijn nieuwe omgeving.

Voor het eerst werd Lancar blootgesteld aan een diverse groep mensen en ideeën buiten de kaders van het genootschap. Hoewel dit verfrissend was, bracht het ook uitdagingen met zich mee, vooral omdat hij gewend was aan de beschermende omgeving van het genootschap.

Hij worstelde met het vinden van zijn plaats in deze nieuwe omgeving en het opbouwen van relaties met zijn klasgenoten.

Ondanks deze uitdagingen bracht de overstap Lancar ook een gevoel van vrijheid en zelfstandigheid. Hij begon zijn eigen identiteit te vormen los van de strikte regels en verwachtingen van het genootschap.

Lancar was vastbesloten om zijn eigen weg te banen in de wereld, met een nieuwsgierige geest en een verlangen naar avontuur. Hij omarmde de mogelijkheden die buiten zijn vertrouwde omgeving lagen en stond open voor alles wat het leven hem te bieden had, terwijl hij tegelijkertijd zijn roots binnen het genootschap koesterde en respecteerde.

Hoewel hij slechts zeven jaar oud was, bleek Lancar scherp van geest en veel volwassener dan zijn leeftijd deed vermoeden, wat hem hielp om zich snel aan te passen aan zijn nieuwe omgeving. De leerkrachten waren verbaasd over het foutloze Nederlands dat hij sprak. Zijn beheersing van de taal was indrukwekkend en wekte onmiddellijk bewondering op. Het feit dat hij zo snel en nauwkeurig kon communiceren in het Nederlands verraste hen en intrigeerde hen tegelijkertijd. Zijn taalvaardigheid, gecombineerd met zijn leergierigheid en leervermogen, wekte niet alleen respect, maar ook jaloezie bij sommige medeleerlingen. Toch bleef het respect van

zijn leerkrachten onveranderd sterk, terwijl ze erkenden dat Lancar iets bijzonders te bieden had in zijn academische reis.

De leerkrachten waren zich niet bewust van de Nederlandse lessen en andere vakken die Lancar al binnen het Vishnuh-Genootschap had gevolgd. Dit verklaarde achteraf zijn verbazingwekkende taalvaardigheid, maar op dat moment bleef het voor hen een raadsel. Het besef dat hij al actief bezig was met het leren van de Nederlandse taal en andere vakken buiten de reguliere onderwijsinstellingen, versterkte hun verbazing des te meer.

Ondanks dat zij hem nauwelijks zagen, maakte zijn doortastendheid en toewijding aan zijn educatie diepe indruk. Wat aanvankelijk als een aangeboren talent werd gezien, bleek uiteindelijk het resultaat te zijn van een zorgvuldig geplande en gerichte voorbereiding binnen zijn gemeenschap. Deze ontdekking leidde tot nog meer bewondering voor Lancar, die niet alleen excelleerde in zijn leerprestaties, maar ook getuigde van discipline en toewijding die zijn leeftijd ver overstegen.

Dat Lancar goed van zich kon afbijten en met tact zijn kwelgeesten wist te slim af te zijn, werd al snel duidelijk. Zijn scherpzinnigheid gaven hem de capaciteit om op slimme en strategische wijze om te gaan met de uitdagingen en tegenstand waarmee hij te maken kreeg.

Met een combinatie van vechtlust, doordachte planning en soms een ondeugende vorm van wraak, wist hij zich te handhaven en zelfs zijn tegenstanders te overtreffen.

Hoewel zijn aanpak soms speels en uitdagend was, weerspiegelde het zijn vindingrijkheid en de gepassioneerde toewijding waarmee hij opkwam voor zichzelf. Lancar had een unieke manier van denken die hem in staat stelde om zelfs in de moeilijkste omstandigheden een stap vooruit te zetten. Hij liet zich niet zomaar klein krijgen en vond keer op keer creatieve oplossingen, zelfs in de meest complexe en chaotische conflictsituaties. Zijn geest was scherp, zijn aanpassingsvermogen was opmerkelijk, en hij begreep als geen ander dat soms een onconventionele benadering de beste oplossing bood.

Zijn onverzettelijke vastbeslotenheid om zichzelf te verdedigen en zijn belangen te beschermen, maakte hem niet alleen een geduchte tegenstander, maar ook een waardevolle bondgenoot voor degenen die zijn respect konden verdienen. Hij was iemand die zijn woord hield, en dat gaf anderen het vertrouwen om naast hem te staan in tijden van onzekerheid. Lancar was niet alleen een strateeg in moeilijke situaties, maar ook iemand die wist hoe belangrijk het was om loyaliteit en wederzijds respect te tonen.

In situaties waarin anderen misschien twijfelden of zich terugtrokken, was Lancar altijd bereid om door te zetten, zelfs als de uitkomst onzeker was. Hij geloofde niet in het opgeven en zag elke tegenslag als een kans om te leren en sterker terug te komen. Zijn vastberadenheid inspireerde niet alleen degenen die hem van dichtbij kenden, maar ook zij die zijn pad kruisten. Voor Lancar was succes niet louter het resultaat van overwinningen, maar van het trouw blijven aan zijn eigen overtuigingen en de waarden die diep in zijn hart verankerd waren. Het ging niet om het behalen van externe prestaties, maar om het integreren van zijn principes in elke stap die hij zette. Zijn ware succes lag in de eerlijkheid waarmee hij zichzelf en anderen tegemoet trad, en in het blijven volgen van het pad dat zijn innerlijke kompas hem wees, ongeacht de obstakels die hij tegenkwam.

Juffrouw Annie

Al in de vierde klas op de lagere school werd Lancar regelmatig lastiggevalen door een vrouwelijke leerkracht, wat hem diep raakte. Gedreven door een onwankelbaar streven naar gerechtigheid en vastbeslotenheid, begon Lancar diep na te denken over hoe hij haar kon terugpakken. Zijn gedachten waren doordrenkt van strategieën en plannen, terwijl hij zorgvuldig afwoog welke stappen hij moest nemen om zijn kwelgeest op de juiste manier te confronteren.

Lancar liet zich niet intimideren door de macht van zijn belager, maar gebruikte zijn scherpzinnigheid en onverzettelijke wilskracht om een plan te smeden dat haar op haar plaats zou zetten.

Hoewel het idee van wraak ondeugend kon lijken, was het voor Lancar een kwestie van rechtvaardigheid. Hij was vastbesloten om zichzelf te verdedigen en op te komen voor zijn eigen waardigheid, en hij zou niet rusten voordat hij zijn tegenstander had laten zien dat ze niet ongestraft kon blijven. Gedreven door zijn vastbeslotenheid om zichzelf te verdedigen, bleef Lancar doorgaan met zijn plannen om zijn kwelgeest aan te pakken.

Hij wist dat hij slim te werk moest gaan en geduldig moest zijn, wachtend op het perfecte moment om toe te slaan.

Lancar begon informatie te verzamelen, observeerde de patronen en zwakke punten van de leerkracht, en analyseerde haar gedrag nauwkeurig. Hij wist dat hij haar moest treffen op een manier die haar zou laten nadenken over haar daden en haar zou laten inzien dat ze niet ongestraft kon blijven.

Op een dag, toen hij met een seniore krijger voorbij de school reed op de ossenkar, bedacht hij een briljant plan. Opmerkelijk genoeg was de volgende dag toevallig de verjaardag van juffrouw Annie. Lancar zag dit als een teken, een kans om wraak te nemen.

Hij voelde dat hij niet kon laten passeren dat juf Annie keer op keer ongestraft bleef voor haar pesterijen. Die keer zou het anders zijn. Hij wilde juf Annie een lesje leren, zodat ze zou begrijpen dat haar daden consequenties hadden. Hij bedacht een slimme en weloverwogen strategie om haar op haar verjaardag te confronteren, op een manier die haar zou laten zien dat ze niet ongestraft kon blijven.

Lancar sprong van de kar en snelde naar een Awaraboom, waar hij de langste en scherpste doornen verzamelde die hij kon vinden. Vervolgens sloop hij het klaslokaal binnen

en plaatste de doornen zorgvuldig onder de zitting van de stoel van juf Annie.

Deze juf had Lancar herhaaldelijk voor de klas vernederd, maar nu zag hij zijn kans om wraak te nemen. Het was tijd dat de rollen omgedraaid werden, vond hij. Zijn bijrijder, een vriend die altijd in was voor een grap, moedigde hem aan en vond het plan briljant.

Samen hadden ze zorgvuldig scherpe doornen op de zitplek van de lerares geplaatst, wetend dat de gevolgen niet lang op zich zouden laten wachten. Met een opgewonden gevoel van anticipatie keerden ze terug naar huis, vol verwachting van de verrassende afloop van Lancar's gewaagde actie.

De volgende dag was Lancar eerder uit bed dan normaal, vervuld van een bruisende opwinding over wat de dag zou brengen. Elke vezel van zijn lichaam was doordrenkt

van vastbeslotenheid en nieuwsgierigheid. Hij wilde geen enkel moment missen, geen kans om vooruit te komen, en vertrok met een duidelijke focus en vastbeslotenheid naar school. Het voelde alsof deze dag iets belangrijks in petto had, en hij was vastbesloten om alles eruit te halen wat erin zat.

Maar voordat hij zijn huis verliet, maakte hij een korte stop bij de waterkant, op zoek naar gladde, glinsterende kiezelsteentjes.

Hij verzamelde een handvol hagelwitte kiezelstenen en stopte ze zorgvuldig in een knapzakje. Eenmaal op school aangekomen, zag Lancar het vertrouwde tafereel op het schoolplein: kinderen die speelden en lachten. Voor hen was dit een dagelijks ritueel vol plezier en zorgeloosheid, maar Lancar voelde zich er niet toe aangetrokken. Hij hield zich altijd op de achtergrond en nam nooit deel aan deze spelletjes.

De kinderen die daar speelden beschouwde hij als gemeen, achterbaks en kinderachtig. Hij zag hun gedrag als oppervlakkig en miste de diepgang die hij zocht in vriendschappen en interacties. Terwijl de anderen zich vermaakten met hun onschuldige spel, voelde Lancar zich vaak als een buitenstaander, gedreven door een eigen pad en een innerlijke wereld die verder reikte dan de simpele vreugdes van het schoolplein.

Die kinderen waren streng gelovig en leken vaak zelfs hun eigen ideeën niet volledig te begrijpen, laat staan dat ze Lancar zouden kunnen doorgronden. Hun opvoeding en de invloed van hun omgeving hadden hen gevormd tot individuen die zonder veel vragen het geloof volgden dat hen was bijgebracht. Er was weinig ruimte voor andere perspectieven of kritische gedachten.

Lancar, met zijn eigen opvoeding binnen het Vishnuh-Genootschap en de breedte aan ideeën en lessen die hij daar had meegekregen, voelde zich steeds meer verwijderd van hun wereld. Hij had geleerd om met open blik naar verschillende levensopvattingen te kijken, maar het gebrek aan diezelfde openheid bij zijn leeftijdsgenoten frustreerde hem. Hun wereld leek zo beperkt en gesloten, terwijl hij verlangde naar meer begrip en diepgang, iets wat hij in hen niet vond.

Lancar, met zijn unieke achtergrond en diepgaande kennis, zou voor zijn medeleerlingen waarschijnlijk een mysterie zijn. Zijn ideeën en acties konden gemakkelijk als vreemd of zelfs bedreigend worden beschouwd binnen hun strikte geloofskader. Dit gebrek aan begrip maakte het voor hen moeilijk om een connectie met hem te leggen, wat leidde tot verdere verwarring en afstandelijkheid.

Daarom koos Lancar ervoor om liever op afstand te blijven. Hij was vastbesloten om zijn eigen weg te gaan en zich niet te laten beïnvloeden door de meningen van